

Gymnázium Ladislava Jaroše Holešov

XENOFOBNÍ POSTKOMUNISTICKÝ NÁROD

Daniel Kolář
V Holešově

Sexta
19. září 2015

Pokud chceme pojednávat o tom, zda mají lidé jiných vyznání a kultur v České republice místo, měli bychom se nejprve zaměřit na aktuálně mediálně nejžhavější téma, a to migraci statisíců lidí z oblasti Blízkého východu a států severní Afriky.

Hlavní vlna uprchlíků proudí do Evropy ze Sýrie, a to hned ze dvou příčin. První příčinou je takzvané „syrské jaro“, které rozpoutalo v zemi krvavou občanskou válku, a tou druhou příčinou, z globálního hlediska daleko závažnější příčinou, je Islámský stát, jenž operuje na východě země. Syrští občané tak přicházejí o své domovy a o své blízké. Řada islamofobních spoluobčanů poukazuje na to, že většina uprchlíků ze Sýrie jsou bojeschopní mladí muži v produktivním věku. Mě to ani v nejmenším nepřekvapuje, vždyť muž má přeci vytvořit zázemí pro svou ženu a své děti. Zodpovědná hlava rodiny nepřivede své blízké do neznámého prostředí, když nemá ani práci, ani střechu nad hlavou.

Další vlna, která již ovšem není primárně způsobena islámským státem, proudí na starý kontinent z chudých zemí sahelské Afriky. Jejich hlavní trasa vede přes Libyi. Zde bych si dovolil vzpomenout poslední slova Muammara Kaddáfího: *„A nyní poslouchejte, vy lidé z NATO. Bombardujete zed', která nepropouští migranty z celé Afriky do Evropy. Bombardujete zed', která nepropustně zadržuje teroristy z Al-Kajdy. Tou zdí bývala Libye. Zničili jste ji. Jste idioti. Pro tisíce migrantů z Afriky, pro podporu Al-Kajdy budete hořet v pekle. Tak to je. Já nikdy nelhal.“* Jeho slova jsou v kontextu dnešních událostí až prorocká. Ač byl Kaddáfí tvrdý diktátor, tento výrok je nade vší pochybnost pravdivý. NATO bombardovalo Libyi sice v dobré vůli svrhnout totalitní režim, nicméně lidé žijící v Libyi nikdy nepoznali svobodu. A když ji díky nastolení demokracii získali, nebyli schopni pochopit, že jejich svoboda končí tam, kde začíná svoboda druhého. Tato nezkušenost s nabitím osobní svobody je podle mě největší překážkou demokratizace zemí Afriky a Blízkého východu.

Vraťme se ale zpět k našemu tématu. Položme si otázku, zda mají u nás místo lidé, kteří urazí tisíce kilometrů jak po moři, tak po souši, aby unikli před hrůzami války. Bylo by od nás pokrytecké a nehumánní nepřijmout takového člověka. Člověka, který se ve své vlasti vzdal všeho, domova, rodiny, přátel. Slyšel jsem tvrzení, že bychom měli přijímat uprchlíky pouze nám kulturně blízké. Domnívám se, že pokud budeme dělat mezi utečenci rozdíly a třídit je do škatulek podle toho, zda jsou křesťané, židé nebo muslimové, podle toho zda jsou černí bílí nebo žlutí, budeme narušovat a podkopávat základní principy

demokracie. Té demokracie, na níž jsou postaveny systém a funkčnost celé Evropy. Nezapírejme demokracii, která je základem naší kultury už od dob antiky. Nežříkejme se jí, vždyť právě demokracie a svoboda je to, o co se bojíme, že bychom mohli s přívalem muslimů ztratit, namísto toho si ji sami ničíme zevnitř ještě dříve, než k nám uprchlíci stačí přijít.

Za největší problém migrace mnozí považují nebezpečí radikalizace muslimů a možnost zvýšení počtu teroristických útoků. Tomuto problému však lze předejít, ovšem jeho řešení závisí hlavně na mentalitě uprchlíků samotných. Aby se uprchlíci nebouřili a neradikalizovali, je třeba jim v první řadě najít práci. Pokud budou mít práci, budou mít peníze. A mohli by tak naplnit své základní životní potřeby. Stát by se měl organizovat rozmisťování a zaměstnávání uprchlíků na co možná největší ploše, aby nedocházelo k nerovnoměrnému rozložení muslimů v zemi. Snažit se, aby nežilo mnoho muslimů na jednom místě, což by mohlo vést ke vzniku ghatt, ve kterých by se mohli radikalizovat. Když už budou mít práci a budou relativně odříznutí od potenciálně radikálních členů jejich kultury, měli by se občané snažit je přijmout mezi sebe. Začlenit je do společnosti a do společenského dění.

Největší problém se socializací běženců je ve státech bývalého sovětského bloku. Odér strachu, xenofobie a nedůvěry je z Východní Evropy cítit „na hony“ daleko. Zde je opět třeba poukázat na to, že pokud se budeme uprchlíků bát a chovat se k nim jako k méněcenným, mohli by nás začít vnímat, jako někoho, kdo je v hierarchickém uspořádání společnosti nad nimi, jako zlého pána. Přirovnal bych tento stav ke vztahu koloniálních pánů z devatenáctého století k původnímu obyvatelstvu. Původní obyvatelstvo se časem začalo bouřit a vystupovat proti svým pánům. Když budeme uprchlíky stavět na nižší úroveň než sami sebe, historie by se mohla opakovat.

Nicméně, strach z uprchlíků panuje i na západě, ale není tak velký a masmediálně podporovaný, a to hned z řady důvodů. Na západ Evropy a do USA migrují lidé už po staletí. První taková vlna nastala v období největšího rozmachu evropských koloniálních mocností, kdy hlavními koloniálními mocnostmi byly Anglie a Francie a ze svých porobených území si vozili velké množství původně domorodého služebnictva. Druhá obrovská vlna nastala na začátku první světové války, pokračovala v období meziválečném i během druhé světové války a končí až na konci dvacátého století. Všechny migrační vlny přispěly na západě ke vzniku takzvaných politických národů, které se nezabývají původem

člověka, ale jejich integrita je založena na sdílení společných hodnot. Kdežto ve Východní Evropě bylo všem občanům po dobu padesáti let komunistickým režimem vštěpováno, že kdokoli kdo se, ať už barvou pleti, vzezřením, či chováním, odlišuje od „normality“, je špatný a zaslouží si opovržení společnosti. Cosi z této komunistické myšlenky vstoupilo do podvědomí Českého obyvatelstva a zůstalo to tam až dodnes. Tento druh mentality zabraňuje lidem ke vstřícnějšímu pohledu na imigranty.

Další aspekt migrace, který nemůžeme opomenout, je její ekonomický rozměr. Pokud někdo míří do Evropy se zřejmým záměrem „vysávat“ její sociální systém a nestydí se při tom vydávat za syrského uprchlíka, nemůže být za žádných okolností přijat. Evropa potřebuje pracovní sílu, Evropané jsou „rozmazlení“ a ve většině zemí odmítají pracovat za minimální mzdu a vykonávat podřadné práce. V tomto ohledu by mohli být uprchlíci užiteční. Nicméně pokud bude někdo zatěžovat sociální systém a státní rozpočet, a tímto způsobem budou okrádat poctivé daňové poplatníky, nevidím jediný důvod, proč by zde měli nadále setrvávat. Je sice nanejvýš složité takového člověka rozpoznat na první pohled, ale pokud se bude stát uprchlíkem, jakožto potencionální rizikové skupině věnovat, měl by mezi nimi rozpoznat ty z nich, kteří nechtějí pracovat a nemají vůli si práci hledat, měl by přistoupit k činu a vyhostit jej.

Dostane-li se migrant do naší republiky a rozhodne se zde požádat o azyl a dokonce by zde chtěl i zůstat a najít si práci, je odeslán do shromažďovacího tábora. Ochranky takových táborů se často diví, že požadují jen muslimská jídla, tedy ty bez vepřového masa, a vznikají mezi nimi občasné nepokoje. Je třeba si nalít čistého vína a říci si, že takřka všichni jsou vyznáním muslimové a my nemáme právo upírat jim možnost projevit jejich náboženství. Stejně jako oni nemají právo omezovat nás v našich kulturních projevech. Za příčinou vzniku nepokojů mezi žadateli o azyl považují jejich zadržování, proti jejich vůli a neochotu úřadů poskytnout jim informace.

Pokud budou mít to štěstí a brány tábora jim budou otevřeny, musí si v první řadě najít práci. Problém nastane s jazykovou bariérou, tady by si stát měli vzít příklad ze sousedního Německa a poskytovat azylantům bezplatné kurzy češtiny. Není to sice nejlevnější investice, nicméně v budoucnu by stát ušetřil na sociálních dávkách, které by pracujícím nemusel platit. A náklady by se mu vrátili v daních, které by pracující azylanti odváděli. Předpokládám, že situaci využijí někteří podnikatelé, kteří muslimy zaměstnají, a protože žijeme v kapitalistické společnosti, bude záležet na migrantech, jak se svou příležitostí

naloží. Pokud nebudou mít problém pracovat, neobávám se, že by bylo jejich službami opovrhováno a nebyli řádně oceněni.

Situace se zproblematizuje, pokud pracovat nebudou, začnou se sdružovat v ghettech a budou ničit veřejný majetek. Tomu je třeba předcházet socializací uprchlíků ze strany dosavadních obyvatelů, neboť začlenit muslimy do společnosti nemůže stát, to musíme udělat my, jakožto obyvatelé České republiky. Nikoli se k uprchlíkům chovat odmítavě a s opovržením.

Závěrem bych chtěl ještě říci, aby se v žádném případě se kvůli, v uvozovkách, několika migrantům, měnili zákony pro stamiliony Evropanů. To je holý nesmysl, uprchlíci se musí přizpůsobit tomu, že přišli do států s jinými právními systémy, které jsou zde zakořeněny již od dob starověkého Říma. Musí také respektovat naši kulturu a vnímání světa, ovšem v tomto ohledu by to mělo být oboustranné a i my bychom měli respektovat jejich zvyky a tradice.